

ΚΕΦΤΕΣ

ΚΕΦΤΕΣ κ. **ΚΙΟΦΤΕΣ**, **ο**, ουσ. [<τουρκ. köfte], ο κεφτές. **1.** (στη γλώσσα της αργκό) η κωλοτρυπίδα, ο πρωκτός και γενικά ο κώλος: «έφαγε μια κλοτσιά κατευθείαν στον κεφτέ του». Από τη σχηματική και πολλές φορές χρωματική ομοιότητα του πρωκτού με τον κεφτέ. Εδώ υπάρχει το εξής λογοπαίγνιο που εκμεταλλεύεται την ηχητική ομοιότητα των λέξεων: *κεφτές (και φταις) και δε φταις*. **β.** άτομο περιορισμένης εξυπνάδας, ο ανόητος, ο κουτός, ο βλάκας: «άντε, ρε κεφτέ, που θα μου πεις εσύ τι θα κάνω!».

- *κούνα τον κεφτέ σου μπέμμη! ή μπέμμη κούνα τον κεφτέ σου!* ειρωνικό πείραγμα σε πούστη, που τον βλέπουμε να περνάει από μπροστά μας. (Λαϊκό τραγούδι: **μπέμμη κούνα τον κεφτέ σου να φχαριστηθεί ο τζες σου**).

- *παίρνω κεφτέ*, ενεργώ σεξουαλικά ως κολομπαράς: «μακριά τα παιδιά σας απ' αυτό το σκατόμουτρο, γιατί παίρνει κεφτέ».

- *τον (την, το) παίρνει απ' τον κεφτέ* (ενν. τον πούτσο, τον ψώλο, την πούτσα, τη ψωλή, το πέος, το καυλί), (και για τα δύο φύλα) δέχεται να υποστεί τη σεξουαλική πράξη από πίσω, από τον κώλο: «έχει μάθει να τον παίρνει απ' τον κεφτέ και το φχαριστιέται».

- *του (της) παίρνω τον κεφτέ*, του (της) επιβάλλω τη σεξουαλική πράξη από πίσω, από τον κώλο: «στην αρχή κουράστηκα, μέχρι να την πείσω, αλλά στο τέλος της πήρα τον κεφτέ».

- *του (της) τρώω τον κεφτέ*, βλ. φρ. *του (της) παίρνω τον κεφτέ*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας